

LITERĀRĀS VĒSTIS



MAZSALACAS PILSĒTAS BIBLIOTĒKA

Nr. 2.(129.) 2015.gada februāris

MIRKLIS IR ĪSLAICĪGS. IR DOMAS, KURĀM TU PIEĶERIES UN ANALIZĒ...

Atmiņu ugunsurs... Tā vien gribas atkal un atkal piesēst pie tā, jo gadi tik neapturami gājuši uz priekšu, tik daudz kas mainījies, tik daudz kam jāsaka ardievas... Un ja jau pati esmu šādā noskaņā, tad spēcīgāk izjūtu arī citu atmiņas...

Kamolā piedzīvoto satina mūsu bibliotēkas bijusī ilggadējā darbiniece **Maiga Viķe**, kad atskatījās uz saviem **80** nodzīvotajiem mūža gadiem 25. janvārī, esot kopā ar saviem tuviniekiem un bijušajām kolēģēm. Maiga ilgus gadus dziedājusi korī, tādēļ viņai joprojām sirdij tuvas ir dziesmas, ar kurām saistās arī dažādas atmiņas. Senās fotogrāfijas palīdz atcerēties jau piemirstus notikumus... Un ne tikai Maigai, bet visiem klātesošiem ir ko pievienot šim Atmiņu ugunsuram, lai tas varētu uz mirkli uzliesmot ar spožu liesmu un ielīkšmot sirdis. Kā iesaistoties šai burvībā, aiz

loga baltās sniega pārslas uzsāk savu deju, atgādinot par mirkļa skaistumu, kas jāizbauda ar prieku un pateicību.

Lai Tev veselība un dzīvesprieks arī turpmākajos gados, Maiga! Paldies Tev, ka esi!



Vēl par kādu Atmiņu ugunsuru tepat mūsu bibliotēkā... Vēlos pieminēt tās Atmiņu dzirkstis, kas sprēgā, veidojoties lasītāju ierosinātai **izstādei par Ūdens motosporta attīstību 50 gados Vidzemē un arī Mazsalacā**. Bijušie ūdenssportisti nes savas relikvijas, fotogrāfijas, daļās atmiņās un pārdomās ar tādu entuziasmu... Tie, kuri vēl dzīvi... Izstādi apmeklē arī tie, kuri sacensības tikai vērojuši vai sportistu tuvinieki un arī viņiem ir savas atmiņas... To aplūko gan mūsu bibliotēkas pastāvīgie apmeklētāji, gan citi interesenti.

Ja rodas interese, labprāt savās atmiņās dalās bijušais sportists un daudzu fotogrāfiju autors - **Jānis Valentinovičs**. Ikviens ir gaidīts pasildīties šai neparastajā strāvojumā līdz pat **6.martam**.

VARBŪT NODER...

Laika posmā, kad ziema iet uz beigām un drīz sāksies pavasaris, cilvēkos var parādīties (iespējams tikai iedomātais un stereotipiski pieņemtais) nogurums, var likties, ka nav spēka.

To var labot - vispirms izveidējot savas domas, sajūtot vai tiešām nav spēka. To vislabāk var realizēt ar organisma attīrīšanas kūri, kas tieši ir vēlama gadalaiku maiņu periodos!

Un spēcīnāt sevi mēs paši varam arī ar spēka vārdiem - varam domāt paši savus, varam kā mantras skaitīt arī tautasdziesmas un afirmācijas. Katram noteikti ir savs instruments, kas iedarbojas vislabāk, tāpēc izmēģināsim visu un izvērtēsim, kas ir tas, kas mums darbojas tagad vislabāk... Viss visu laiku mainās, tāpēc, ja iepriekš palīdzēja afirmācija, tad tagad varbūt vairāk palīdzēs attīrīšanās fiziskajā plānā, tādēļ būsim elastīgi un sajūtīsim sevi!

Skauž man skauģi, bur man buri,
nav tiem varas pār manim.

Nav tiem varas izpostīt,
kam Dieviņis palīdzēj'.

Cel, Dieviņi, stipru sētu ap to manu augumiņ'.

Cel, Dieviņi, stipru sētu ap to manu dvēselīt'.

Cel, Dieviņi, stipru sētu ap to manu mājas viet'.

Visi meži guņos dega,
visi ceļi atslēgām.

Ar Dieviņa palīdzību
visam gribu cauri iet.

Ar Dieviņa palīdzību
visam varu cauri iet.





Jāzeps Pīgožnis "Pēckarš. Krāsas. Jaunība"

Apgādā Zvaigzne ABC
iznākusi Jāzeps Pīgožņa
sarakstīta autobiogrāfija
„Pēckarš. Krāsas. Jaunība”,

kurā mākslinieks aprakstījis to, kā četrdesmito gadu beigās ieradies Rīgā, mācījies Jaņa Rozentāla mākslas vidusskolā un pēc tam Mākslas akadēmijā, kā darbojies studentu vides veidošanā. Tas ir stāstījums par mākslinieka jaunības gadiem, mācībām, dēkām un kurioziem, nebēdnībām un mīlestību. Autobiogrāfija sarakstīta viegli uztveramā, bagātā un trāpīgā valodā, ar neizsīkstošu humoru un sirsnību attēlojot vispirms bīklā, bet talantīgā lauku zēna Jāzeps pavisam nejaušo nokļūšanu Rīgas mākslas skolā, vēlāk – mācības un ikdienas cīņu par izdzīvošanu pēckara Rīgā. Ar asu spalvu un labsirdīgu smaidu Jāzeps Pīgožnis raksturo gan abu mācību iestāžu pasniedzējus, gan savus studiju biedrus – vēlāk ievērojamus māksliniekus Gunāru Krolli, Borisu Bērziņu, Induli Ranku un citus. Grāmatā sniegts arī precīzs laikmeta raksturojums par pēckara gadiem, kad radošo garu centās ierobežot ideoloģijas uzspiestās prasības, un par nacionālajām idejām pat visniecīgākajā to izpausmē draudēja visbargākais sods. Tekstu papildina bagātīgs oriģinālo fotoattēlu klāsts, kā arī Jāzeps Pīgožņa agrīno un vēlāko mākslas darbu katalogs, kurš autoram ir pirmais pēdējo desmit gadu laikā.

"Rozentālskolā mūsu skolotājs Ansis Stunda jautā:

– Sakiet, lūdzu, no kura jaunekļa iznāks mākslinieks, – vai no tā, kurš, aizgājis uz balli, visu vakaru dejo, vai no tā, kurš sēž malā un zīmē?

Mēs sapratām, kādu atbildi skolotājs gaida, un kā vienā balsī atbildējām:

– No tā, kurš zīmē!

– Pareizi! – skolotājs mums piekrīt. Tomēr šis ir viens no ļoti nedaudzajiem jautājumiem, kuram šobrīd es nepiekrītu... Ja zīmē, tad zīmē ar visu sirdi un dvēseli, bet, ja esi aizgājis uz balli, tad dejo un izjūti dzīves garšu! Citādi no tevis iznāks sausiņš vai tikai amatnieks."

Jau labu laiku pasaulē risinās straujš pārmaiņu laiks. Reizēm ir sajūta, ka esam apjukuši, par kaut ko ir jāizšķiras un tad padodamies kaut kādām straumēm, kuras mūs kaut kur nes. Taču svarīgi ir neļauties šīm straumēm, kas mūs rauj līdz, bet saglabāt kontaktu ar savu dvēseli un dvēsele zina, kas būs pareizākais mums, ko esam iecerējuši šajā dzīvē paveikt.

Un te rodas jautājums - kā tad saglabāt līdzsvaru ar savu prātu, ķermeni un dvēseli? Jo reizēm šķiet, ka stress rada neirozes, galvas sāpes, kad eju uz darbu, kuru nemīlu, ka dzīvoju kopā ar vīru tikai bērnu dēļ, utt. Lielajā dzīves steigā, mēs nepazīstam paši sevi. Ko es gribu, ko vēlos es? Kas man sagādās prieku? Lielākā daļa strādā jau ar sekām - bailēm, depresiju, apātiju, slimībām.

Mēs cilvēki paši veidojam savu pasauli patstāvīgi, mēs paši gan ļaujam, gan aizliedzam daudz kam notikt, vien paši no savām ticībām un izveidotām atļaujam.

Ja mēs apzināties sevi vairāk gaismā, mīlestībā un priekā, mūsu enerģijas kāpj daudz augstāk, lai paši spētu sasniegt daudz vairāk.

Reizē ar izpratni kāpj arī enerģijas un reizē ar enerģijām arī spējas un brīvība.

Ceļa nav! Un neviens nevienam neteiks, kur ir jāiet un kas jāmeklē. Ir izvēle! Un pārējais ir tava izvēle pieredzēt!

Ja tu esi laimīga bez iemesla, tā ir Esība. Garastāvoklis mainās, un Tu vienmēr nevari kontrolēt to. Mirkļis ir īslaicīgs, jo ir domas, kurām Tu pieķeries un analizē. Reizēs, kad izjūti šo prieku, izbaudi to! Vienkārši Esi!

RAKSTI ARĪ TU – PAR TO, KAS BIJIS, PAR TO, KAS BŪS, PAR TO, KAS PRIECĒ, PAR TO, KAS SATRAUC, PAR TO, KO VĒLIES, LAI UZZINA CITI! DALIES AR SAVU GAISMU UN SAVU SIRDS SILTUMU!

Ar mīlestību un pateicību šo izdevumu veidoja bibliotekāre **Maija Reinvalde**
Tāl.: 64251246; e-pasts: maija.r@sveiks.lv
<http://www.mazsalaca.lv/>